

Spiser, og selv det sorteste „Humør“ indvirkede aldrig paa hans Appetit. Vældige Portioner Risen-grød med sødet Øl, Stegeflæsk med Æblemos, Medisterpølse med stuvet Kaal og lignende Sager forsvandt i ham som i en Præstesæk.

Efter Maaltidet trak han sig tilbage til sit eget Værelse, der var adskilt fra Dagligstuen ved en lille Havesal. Men med stor Behændighed sørgede Hofjægermesterinden altid for, at Dørene imellem dem ikke blev lukket, ligesom hun i det hele af Hensyn til Tjenestefolkene forhindrede, at hendes Mand afsondrede sig altfor aabenlyst. Hun vidste, at der gik en Del Snak om hendes Fortid og deres Ægteskab. Og det var hende ogsaa af anden Grund om at gøre, at Vejen imellem dem holdtes aaben for Fortroligheden.

Hofjægermesterinden havde været over tredive Aar, da hun giftede sig med daværende slet og ret Godsejer Prangen. Forbindelsen havde vakt en Del Smil og Undren hos hendes Standsfæller, mellem hvilke Hr. Prangen, naar han overhovedet var kendt af dem, kun nød Ry for sin Ubegavethed og sine utrolige Løgnehistorier. Allerede dengang havde Rygtet paa Egnen haft travlt med hendes Fortid. Det blev fortalt, at hendes Skønhed tidligt havde optændt en meget højtstaaende Herres Behag, men om dette havde ført til noget fortroligere Bekendtskab, kunde man til sin store Ærgrelse aldrig faa paalideligt oplyst. Ikke desmindre vakte det regelmæssigt nogen dulgt Munterhed, naar Godsejeren i sine oprømte Øjeblikke gjorde sig til af sin Kones Forbindelser ved Hove.

Ogsaa senere havde hun ved sin Livsførelse givet Anledning til megen Omtale. Paa Grund af hendes hyppige Rejser til København og lang-